

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 7. júla 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Aproximácia právnych predpisov — Smernica 2004/48/ES — Dodržiavanie práv duševného vlastníctva — Pojem ‚sprostredkovateľ, ktorého služby sú využívané na porušovanie práv duševného vlastníctva‘ — Osoba, ktorá má prenajatý areál tržnice a poskytuje predajné miesta formou podnájmu — Možnosť vydať voči tejto osobe súdny príkaz — Článok 11“

Vo veci C-494/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího soudu (Česká republika) z 25. augusta 2015 a doručený Súdnemu dvoru 21. septembra 2015, ktorý súvisí s konaním:

Tommy Hilfiger Licensing LLC,

Urban Trends Trading BV,

Rado Uhren AG,

Facton Kft.,

Lacoste SA,

Burberry Ltd

proti

Delta Center a.s.,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič (spravodajca), sudcovia C. Toader, A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: čeština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Tommy Hilfiger Licensing LLC, Urban Trends Trading BV, Rado Uhren AG, Facton Kft., Lacoste SA a Burberry Ltd, v zastúpení: L. Neustupná, advokátka,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vlášil, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas a D. Segoin, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: F. Wilman a P. Němečková, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 11 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami Tommy Hilfiger Licensing LLC, Urban Trends Trading BV, Rado Uhren AG, Facton Kft., Lacoste SA a Burberry Ltd na jednej strane a spoločnosťou Delta Center a.s. na strane druhej, týkajúceho sa súdnych príkazov, ktorých vydania voči spoločnosti Delta Center sa navrhovateľky vo veci samej domáhajú na účely dodržiavania svojich práv duševného vlastníctva.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 10 a 23 smernice 2004/48 uvádzajú:

„(10) Cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu.

...

- (23) ... držitelia práv by mali mať možnosť podať návrh, aby súd vydal rozhodnutie proti sprostredkovateľovi, ktorého služby využíva tretia strana na porušovanie práv držiteľa práv priemyselného vlastníctva. Podmienky a postupy súvisiace s takými súdnymi prípadmi [príkazmi – *neoficiálny preklad*] by mali byť ponechané na vnútroštátne právo členských štátov. Čo sa týka porušenia autorského práva a jemu príbuzných práv, rozsiahla úroveň zosúladenia je už stanovená v smernici [Európskeho parlamentu a Rady] 2001/29/ES [z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230)]. Touto smernicou by preto nemal byť dotknutý článok 8 ods. 3 smernice 2001/29/ES.“

- 4 Článok 2 smernice 2004/48, ktorý vymedzuje rozsah pôsobnosti tejto smernice, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté prípadné prostriedky, ktoré sú ustanovené v právnych predpisoch [Únie] alebo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktoré sú priaznivejšie pre vlastníkov práv, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené touto smernicou sa uplatňujú... na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom [Únie] a/alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu.“

- 5 Kapitola II smernice 2004/48, nazvaná „Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy“, obsahuje šesť oddielov, z ktorých prvý oddiel, nazvaný „Všeobecné ustanovenia“, zahŕňa najmä článok 3, ktorý stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prietahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu...“

- 6 Oddiel 5 kapitoly II smernice 2004/48 je nazvaný „Opatrenia vyplývajúce z rozhodnutia vo veci samej“. Pozostáva z článkov 10 až 12, ktoré majú názvy „Nápravné opatrenia“, „Súdne príkazy“ a „Alternatívne opatrenia“.

- 7 Podľa článku 11 smernice 2004/48:

„Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, ak bolo prijaté súdne rozhodnutie vyslovujúce porušenia práva duševného vlastníctva, mohli súdne orgány vydať proti porušovateľovi súdny príkaz zakazujúci ďalšie porušovanie. Ak to umožňuje vnútroštátne právo, za nedodržanie príkazu možno v prípade potreby opakovane uložiť pokutu, aby sa zabezpečilo jeho dodržiavanie. Členské štáty tiež zabezpečia, aby vlastníci práv mali možnosť navrhnúť vydanie súdneho príkazu proti sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva; tým nie je dotknutý článok 8 ods. 3 smernice 2001/29/ES.“

- 8 Uvedený článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

České právo

- 9 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že článok 11 smernice 2004/48 bol do českého práva prebratý § 4 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhaní práv z priemyslového vlastníctví (ďalej len „zákon č. 221/2006“).

- 10 Paragraf 4 ods. 1 zákona č. 221/2006 stanovuje:

„Ak došlo k neoprávnenému zásahu do práv [z priemyselného vlastníctva], môže sa oprávnená osoba domáhať na súde toho, aby sa porušovateľ zdržal konania, ktorým dochádza k porušeniu alebo ohrozeniu práva, a následky ohrozenia alebo porušenia boli odstránené...“

- 11 Podľa odseku 3 toho istého paragrafu sa oprávnené osoby môžu na súde domáhať nárokov uvedených v odseku 1 tiež „voči každému, koho prostriedky či služby sú využívané tretími osobami na porušovanie práv“.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 12 Spoločnosť Delta Center je nájomcom areálu s názvom „Pražská tržnice“. Jednotlivé predajné miesta dáva ďalej do podnájmu trhovníkom. Zmluvy o podnájme uzavreté s týmito trhovníkmi im ukládajú povinnosť dodržiavať právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na ich činnosť. Trhovníkom je takisto distribuovaný leták v českom a vietnamskom jazyku s názvom „Upozornenie predávajúcim“. V tomto letáku sa zdôrazňuje, že predaj falšovaného tovaru je zakázaný a môže viesť k ukončeniu zmluvy o podnájme predajného miesta.
- 13 Navrhovateľky vo veci samej vyrábajú a distribuujú výrobky chránené ochrannou známkou. Po tom, ako zistili, že na Pražskej tržnici sa predávajú napodobeniny ich výrobkov, podali na Městský soud v Praze žalobu, v ktorej okrem iného navrhovali, aby bola spoločnosť Delta Center uložená povinnosť:
- zdržať sa uzatvárania alebo predlžovania doby trvania podnájomných zmlúv na využívanie predajných miest v uvedenej tržnici so subjektmi, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu porušili alebo ohrozili práva z ochranných znáмок uvedených v návrhu,
 - zdržať sa uzatvárania alebo predlžovania doby trvania týchto zmlúv, pokiaľ neobsahujú ani záväzok trhovníka zdržať sa porušovania práv duševného vlastníctva navrhovateľiek, ani ustanovenie, podľa ktorého v prípade porušenia alebo ohrozenia týchto práv môže Delta Center zmluvu vypovedať, a
 - písomne a spôsobom, ktorý navrhovateľky určia, vyjadriť ospravedlnenie a na vlastné náklady uverejniť tlačovú správu v denníku *Hospodářské noviny*.
- 14 Městský soud v Praze tento návrh na uloženie daných povinností zamietol rozsudkom z 28. februára 2012. Tento súd síce Delta Center považoval za osobu, ktorej „prostriedky či služby sú využívané tretími osobami“ v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 221/2006, dospel však k záveru, že práva navrhovateľiek neboli porušené ani ohrozené, keďže kupujúcim je zjavné, že dané výrobky sú napodobeniny, a teda nie sú vyrobené ani distribuované navrhovateľkami.
- 15 Navrhovateľky podali proti tomuto rozsudku odvolanie na Vrchní soud v Praze.
- 16 Rozsudkom z 5. decembra 2012 tento súd, hoci z odlišných dôvodov ako prvostupňový súd, potvrdil rozsudok, ktorým bol návrh na uloženie povinností zamietnutý. Podľa daného súdu by široký výklad výrazu „prostriedky či služby... využívané tretími osobami na porušovanie práv“ uvedeného v § 4 ods. 3 zákona č. 221/2006, ako aj slovného spojenia „služby [využívané treťou stranou] na porušovanie práva duševného vlastníctva“ uvedeného v článku 11 smernice 2004/48, viedol k absurdným situáciám, kedy by napríklad prívod elektrickej energie alebo udelenie podnikateľského oprávnenia bolo považované za prostriedok umožňujúci porušovanie práv duševného vlastníctva.
- 17 Navrhovateľky podali dovolanie na Nejvyšší soud.
- 18 Tento súd uvádza, že znenie § 4 ods. 3 zákona č. 221/2006 zodpovedá zneniu článku 11 tretej vety smernice 2004/48 a pripomína, že vnútroštátnu právnu úpravu, ktorou sa smernica preberá, treba v čo najväčšom rozsahu vykladať s ohľadom na znenie a účel tejto smernice.
- 19 Nejvyšší soud sa preto domnieva, že spor, ktorý mu bol predložený, musí byť vyriešený so zreteľom na výklad článku 11 tretej vety smernice 2004/48, ktorý Súdny dvor podal v rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474), konštatuje však, že spor, na základe ktorého bol tento výklad

podaný, sa týkal porušenia práv duševného vlastníctva v internetovom obchode. Podľa Nejvyššího soudu vzniká otázka, či uvedený výklad platí aj vtedy, ak k porušovaniu práv duševného vlastníctva dochádza na „reálnej“ tržnici.

20 Za týchto okolností Nejvyšší soud rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je osoba, ktorá má prenajatý areál tržnice a jednotlivým trhovníkom poskytuje na využívanie stánky a plochy, na ktorých stánky môžu stáť, sprostredkovateľom, ktorého služby sú využívané tretími osobami na porušovanie práva duševného vlastníctva v zmysle článku 11 smernice 2004/48?

2. Možno osobe, ktorá má prenajatý areál tržnice a jednotlivým trhovníkom poskytuje na využívanie stánky a plochy, na ktorých stánky môžu stáť, uložiť opatrenia v zmysle článku 11 smernice 2004/48 za rovnakých podmienok, aké Súdny dvor formuloval [v rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474] pre uloženie uvedených opatrení prevádzkovateľom internetového obchodu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

21 Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 11 tretia veta smernice 2004/48 má vykladať v tom zmysle, že pojem „sprostredkovateľ, ktor[ého] služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa osobu, ktorá má prenajatú tržnicu a jednotlivé predajné miesta v tejto tržnici dáva do podnájmu trhovníkom, pričom niektorí z nich svoju plochu využívajú na predaj napodobenín výrobkov chránených ochrannou známkou.

22 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že článok 11 tretia veta smernice 2004/48, rovnako ako článok 8 ods. 3 smernice 2001/29, na ktorý prvé uvedené ustanovenie odkazuje, ukladajú členským štátom povinnosť, aby zabezpečili, že sprostredkovateľ, ktorého služby využívajú tretie osoby na porušovanie práva duševného vlastníctva, môže byť nezávisle od prípadnej vlastnej zodpovednosti v súvislosti s danými skutkami nútený prijať okrem opatrení, ktorých cieľom je ukončenie týchto porušení, aj opatrenia na zabránenie ďalším porušeniam (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, body 127 až 134, ako aj z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, body 30 a 31).

23 Na to, aby mohol byť hospodársky subjekt kvalifikovaný ako „sprostredkovateľ“ v zmysle týchto ustanovení, musí byť preukázané, že poskytuje službu, ktorá môže byť jednou alebo viacerými osobami použitá na porušenie jedného alebo viacerých práv duševného vlastníctva, pričom nie je potrebné, aby s touto osobou alebo osobami udržiaval zvláštny vzťah (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, body 32 a 35).

24 Takáto kvalifikácia nie je podmienená ani tým, aby uvedený hospodársky subjekt okrem služby, ktorá je využívaná tretími osobami na porušovanie práva duševného vlastníctva, poskytoval aj inú službu.

25 V oblasti elektronického obchodu tak Súdny dvor už rozhodol, že poskytovateľ prístupu, ktorý umožňuje len prístup na internet, pričom neponúka iné služby a nevykonáva kontrolu, poskytuje službu, ktorá môže byť tretími osobami využívaná na porušovanie práv duševného vlastníctva, a musí byť kvalifikovaný ako „sprostredkovateľ“ (pozri v tomto zmysle uznesenie z 19. februára 2009, LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, EU:C:2009:107, bod 43, a rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 32).

- 26 V prejednávanej veci nie je sporné, že Delta Center je nájomcom areálu „Pražská tržnice“ a vykonáva hospodársku činnosť, ktorá spočíva v tom, že dáva do podnájmu predajné miesta v tejto tržnici. Táto odplaatná činnosť predstavuje poskytovanie služby.
- 27 Takisto nie je sporné, že niektorí spomedzi trhovníkov, ktorým Delta Center dáva do podnájmu tieto predajné miesta, ich využívajú na to, aby návštevníkom uvedenej tržnice ponúkali tovar, ktorý je napodobeninou výrobkov chránených ochrannou známkou.
- 28 Bez toho, aby bolo potrebné určiť, či do pôsobnosti článku 11 tretej vety smernice 2004/48 spadajú ďalší poskytovatelia služieb, ako sú napríklad tí, ktorých vo svojej hypotéze v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvádza vnútroštátny súd, ktorí porušovateľom poskytujú elektrickú energiu, treba v každom prípade konštatovať, že subjekt, ktorý poskytuje tretím osobám službu spočívajúcu v prenájme alebo podnájme predajných miest na tržnici, vďaka čomu majú tieto tretie osoby na danú tržnicu prístup a ponúkajú tam na predaj napodobeniny výrobkov chránených ochrannou známkou, musí byť kvalifikovaný ako „sprostredkovateľ, ktor[ého] služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva“ v zmysle uvedeného ustanovenia.
- 29 Okolnosť, či sa poskytovanie predajných miest týka internetového obchodu alebo reálneho trhového miesta, akým je tržnica, v tomto ohľade nie je rozhodujúca. Zo smernice 2004/48 totiž nevyplýva, že by jej pôsobnosť bola obmedzená na elektronický obchod. Okrem toho cieľ uvedený v odôvodnení 10 tejto smernice, ktorým je zabezpečiť vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu, by bol podstatným spôsobom oslabený, ak by nebolo možné vydať súdne príkazy podľa článku 11 tretej vety tejto smernice voči subjektu, ktorý tretím osobám poskytuje prístup na reálnu tržnicu, ako je tržnica sporná vo veci samej, na ktorej tieto tretie osoby ponúkajú na predaj napodobeniny výrobkov chránených ochrannou známkou.
- 30 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 11 tretia veta smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „sprostredkovateľ, ktor[ého] služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa osobu, ktorá má prenajatú tržnicu a jednotlivé predajné miesta v tejto tržnici dáva do podnájmu trhovníkom, pričom niektorí z nich svoju plochu využívajú na predaj napodobenín výrobkov chránených ochrannou známkou.

O druhej otázke

- 31 Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 11 tretia veta smernice 2004/48 má vykladať v tom zmysle, že podmienky, ktorým podlieha vydanie súdneho príkazu v zmysle tohto ustanovenia voči sprostredkovateľovi, ktorý poskytuje službu spočívajúcu v prenajímaní predajných miest na tržnici, sú totožné s podmienkami, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474) a ktoré platia v súvislosti so súdnymi príkazmi, ktoré môžu byť vydané voči sprostredkovateľom v internetovom obchode.
- 32 V bode 135 tohto rozsudku Súdny dvor najskôr s odvolaním sa na odôvodnenie 23 smernice 2004/48 konštatoval, že podrobnú úpravu vydávania súdnych príkazov, ktorú musia členské štáty stanoviť na základe článku 11 tretej vety tejto smernice, ako je úprava podmienok, ktoré treba splniť, a postupu, ktorým sa treba riadiť, stanovuje vnútroštátne právo.
- 33 Ďalej spresnil, že tieto pravidlá vnútroštátneho práva musia byť stanovené tak, aby bolo možné uskutočniť ciele smernice 2004/48. Na tieto účely a v súlade s článkom 3 ods. 2 tejto smernice musia byť súdne príkazy účinné a odradzujúce (rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 136).

- 34 Súdny dvor napokon rozhodol, že súdne príkazy musia byť nestranné a primerané. Nesmú teda byť nadmerne nákladné, ani nesmú vytvárať prekážky oprávnenému obchodu. Od sprostredkovateľa tiež nemožno vyžadovať, aby nad svojimi zákazníkmi vykonával všeobecný a permanentný dohľad. Naopak sprostredkovateľ môže byť nútený prijať opatrenia, ktoré prispievajú k zamedzeniu ďalších porušení rovnakého druhu zo strany toho istého obchodníka (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, body 138 až 141).
- 35 Súdny dvor takto dospel k záveru, že súdny príkaz v zmysle článku 11 tretej vety smernice 2004/48 možno vydať len vtedy, ak zabezpečuje spravodlivú rovnováhu medzi ochranou duševného vlastníctva a absenciou prekážok oprávneného obchodu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 143).
- 36 Vo veci, ktorá viedla k rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474), mal síce Súdny dvor podať výklad článku 11 tretej vety smernice 2004/48 v súvislosti so súdnymi príkazmi, ktoré možno vydať voči sprostredkovateľovi v internetovom obchode, tento článok však vyložil z hľadiska všeobecných ustanovení obsiahnutých v článku 3 tejto smernice, pričom nebral osobitný zreteľ na povahu dotknutého trhu. Z tohto článku 3 okrem toho nevyplýva, že by sa jeho pôsobnosť obmedzovala len na situácie, ktoré môžu nastať v internetovom obchode. Zo znenia daného článku 3 napokon vyplýva, že sa uplatní na každé opatrenie, ktorého sa týka uvedená smernica, vrátane opatrení upravených v článku 11 tretej vete tejto smernice.
- 37 Preto treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 11 tretia veta smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že podmienky, ktorým podlieha vydanie súdneho príkazu v zmysle tohto ustanovenia voči sprostredkovateľovi, ktorý poskytuje službu spočívajúcu v prenájaní predajných miest na tržnici, sú totožné s podmienkami, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474), a ktoré platia v súvislosti so súdnymi príkazmi, ktoré môžu byť vydané voči sprostredkovateľom v internetovom obchode.

O trovách

- 38 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 11 tretia veta smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „sprostredkovateľ, ktor[ého] služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa osobu, ktorá má prenajatú tržnicu a jednotlivé predajné miesta v tejto tržnici dáva do podnájmu trhovníkom, pričom niektorí z nich svoju plochu využívajú na predaj napodobenín výrobkov chránených ochrannou známkou.
2. Článok 11 tretia veta smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že podmienky, ktorým podlieha vydanie súdneho príkazu v zmysle tohto ustanovenia voči sprostredkovateľovi, ktorý poskytuje službu spočívajúcu v prenájaní predajných miest na tržnici, sú totožné s podmienkami, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474), a ktoré platia v súvislosti so súdnymi príkazmi, ktoré môžu byť vydané voči sprostredkovateľom v internetovom obchode.

Podpisy

